

beti aunditutzen dek
 zatar ta bastua;
 or ago tontotua
 lurrian etzinta,
 ire gorputz trakatza
 mugitu ezin-ta;
 bai ondo *Kalabaza*
 izan ta izango,
 jorren ustela intzanik
 ez nikan esango!

. . . . .

Obea da chikiya
 eta fiña izan,
 ta ez aundi zakarra
 kalabazen gisan;
 askoz obea baita
 apur bat fiñetik
 eta ez asetzeko
 ainbat usteletik.

Katua eta Sagua.

Sagu bat sukaldian
 arkitutzen zala,
 zupatzen urdai preško
 on baten azala,
 zuben ikusi katu
 bertakuak alá
 ta eatsi ziyon prest
 bere azkazala.
 Da esatia zuben
 preso arrapatu,
 zediñ an berarekiñ
 piška bat jostatu,
 eta bere biziya,
 penetan pagatu.
 Jostatzen berarekiñ

chulioz zan asi,
 atzaparretatikan
 ziyon noiz nai utzi;
 eta abiyatzian
 ostera igasi,
 berriro atzaparka
 berari eutsi.
 Bañan alako batez
 jarri zan begira,
 fidandean katua
 beste alderdira;
 ta berriz zanerako
 bereganuntz jira,
 saguak igas egiñ
 ziyon mai-azpira.

. . . . .
 Azkar askori ere
 modu bere ontan,
 igas egiñ oidiyo
 lapurrak askotan;
 irudituagatik
 daudezela lotan,
 esná egoten dira
 bada geyenetan.

Usoa.

Uso bat nai bezela
 bizitutzen zana,
 izanikan echian
 jankai naizan dana,
 aldendu zan kanpora
 goiz batez esanaz:
 «Aspertua nago ni
 emengo jan danaz,
 nayago det kanpuan
 gauz onak billatu,